

Naïeve trut

Ik was helemaal weg van hem. En van haar, maar tegelijkertijd verpestte ze alles voor me. Ze palmde hem helemaal in. Ze doorkruiste mijn plannen en daar moest ik een stokje voor steken. Ik moest een keuze maken. Naïeve trut was het! Nooit ergens gevaar zien. Dat kwam haar duur te staan. Mijn doel kwam nu snel dichterbij. Ik had namelijk allang besloten: die vent is van mij! Het liefst had ik hen allebei gehad, maar dat zat er niet in. Hij was helemaal mijn type. Bruin haar, groene ogen, gebruid gezicht. Borstelige wenkbrauwen, donkere stem. Een grijs maatwerkkostuum en bruinleren Italiaanse schoenen. Die vent had smaak zeg. Af en toe zag ik hem in de kantine, maar hij leek mij niet te zien. Soms stond ik buiten een sigaretje te roken, maar het leek alsof ik lucht was voor hem. Hij was helemaal in de ban van die blonde geile redactrice, die hem in haar tentakels leek te hebben vastgeketend. Soms sloeg hij een arm om haar heen, ze liepen dicht tegen elkaar aan door de gangen. Lachten, keken verliefd naar elkaar en maakten grapjes. Ze hadden gewoon niet in de gaten dat het voor iedereen duidelijk was. Ook voor mij. Hij was volkomen gebiologeerd door haar. Ik was stinkend jaloers. Ik had geduld en wachtte af, maar na maanden afwachten, had ik het gehad. Ik wilde haar bang maken. Daarom was ik haar achterna gelopen die dag. Dat deed ik de laatste tijd wel vaker. Ik volgde haar naar huis, naar haar afspraakjes met hem en wanneer ze wegging. Ze leek het niet te merken. Ik keek uit het raam van mijn werkplek. Ellenna's manuscript was klaar en nu was ik bezig met het promotieplan. Wibo had me de opdracht gegeven om op Owen een flinke marketing stunt los te laten. Ik deed het manuscript in een envelop om mee te doen aan de Gouden strop. Sinds kort konden ook vertaalde thrillers meedoen. Als de thriller de prijs zou

winnen, was het zeker dat Paul Verhoeven het scenario zou omwerken tot een filmscript.

‘Ik bedoel, kijk nou naar TBS, die Nederlandse film. Die is goed ontvangen in Nederland. Je moet de filmrecensies maar eens lezen van die film. TBS gaat over Johan van der Sterre. De film is een soort van bekentenis, zoals dat boek van Marcellus Emants. Een nagelaten bekentenis. Moet je lezen dat boek. Een klassieker. De film begint als volgt: ‘Ik ben Johan van der Sterre. Ik heb iemand vermoord. Ik heb begrepen dat ik dat niet had moeten doen, en ik heb er spijt van.’ ‘Interessant, vond ik. ‘Zou ik ooit zo’n bekentenis doen? Ik weet het niet. Misschien. De begeleidster reageert verbijsterd op de introductie van Johan, een tbs’er die meedoet aan een therapeutisch kringgesprek: ‘Iemand?’

‘Mijn vader’, zegt Johan kortaf.

De begeleidster is nog niet tevreden; Johan moet vertellen hoe. ‘Met een hamer.’ Plichtmatig doet hij de bloedige details uit de doeken. Een tbs’er met geniepige spleet oogjes kan er om lachen. De rechter niet: Johan wordt overgeplaatst naar een long stay-afdeling.

‘Maar is mijn verhaal niet mooier en interessanter? Kijk, waar gaat die film nou over. Johan ontsnapt, gijzelt een pubermeisje dat op het verkeerde moment op de verkeerde plaats stond, en gaat met haar op zoek naar zijn moeder. Johan houdt namelijk vol dat hij minder op zijn kerfstok heeft dan waarvoor hij is veroordeeld, en zijn moeder zou dat kunnen bewijzen. Mooi hoor, dat wel. Wat ik vooral mooi vind, is dat Theo Maassen de hoofdrol speelt. Ik heb wat met Theo Maassen. Hij speelt overtuigend: zijn lange, slungelige lijf, kale hoofd en trouwe lobbesogen maken Maassen tegelijkertijd aandoenlijk en dreigend. Ik ben gek van Theo Maassen. Vooral in zijn cabaretshow is hij fantastisch.

Volgens de filmcriticus op Tv blijft het lang onduidelijk of Johan een extreem gewelddadige psychopaat is, dan wel een hypersensitieve gedragsgestoorde die het slachtoffer werd van de omstandigheden.

Ik heb de film enkele malen gezien, maar mijn leven is veel interessanter. Over mijn leven moeten ze een film maken of een boek schrijven. Het zou een prachtig boek opleveren, dat weet ik zeker. Ik heb er behoefte aan dingen te vertellen en wat is nou mooier om dat via boek of film te doen? Hebben anderen daar ook behoefte aan? Omstandigheden. Dat is waar het in mijn leven ook altijd over gaat. Mijn jeugd en mijn omstandigheden. Er zijn meer mensen zoals ik. Dat troost me.'

Broeiende warmte

Ik zag haar naar buiten lopen op haar grijze pumps met hoge hakken. Ze had een kort grijs rokje aan met een strak zwart T-shirtje erop. Haar blonde haar wapperde in de wind. Haar laptotas bungelde op haar heup. Haar sleutels had ze in haar hand. Ze leek te bellen; ze had haar hand bij haar oor. Ze liep samen met Wibbo naar haar auto die op de parkeerplaats stond. 'Echt veel doorzettingsvermogen heeft ze niet', vond ik. Ze wilde vaker met de fiets gaan, was beter voor haar conditie, zei ze. Nou de laatste tijd kwam ze gewoon weer met de auto. Wat ik zei: geen enkel doorzettingsvermogen. Dat heb je met mooie mensen. Ze zijn gewend om te krijgen wat ze willen zonder er veel moeite voor te doen. Alleen maar even lief lachen en het wordt hen in de schoot geworpen. Kort daarop zag ik haar met Wibbo op de parkeerplaats een sigaretje roken. Sinds wanneer rookte Ellenna? Ik kon me niet herinneren dat ik haar ooit had zien roken. Ze hadden denk ik niet in de gaten dat ik er nog was. Ze waanden zich onbespied, dat ik alles kon zien vanaf mijn werkplek leek ze totaal niet bezig te houden. Ik zag dat Wibbo haar zoende. Als je een relatie verborgen wilt houden, moet je vooral niet op de parkeerplaats gaan zoenen. Liefde maakt blind zeggen ze. Dat kan je wel zeggen ja. Blind voor de omgeving ook. Even later zag ik dat Wibbo geagiteerd stond te praten. Hij wees naar Ellenna en schudde heftig zijn hoofd. Ellenna keek naar haar pumps, alsof ze daar het antwoord hoopte te vinden. Kort daarop beende Wibbo woedend weg. Wat zat Ellenna daar nou te doen? Zat ze te huilen, ik kon het niet heel goed zien, maar ze wreef in haar ogen. Ze zat op de rand van haar kofferbak. Pff niet gewend om haar zin niet te krijgen natuurlijk. Dan gaat ze huilen. Ik sloot snel mijn PC af, en legde de envelop in mijn bureaula. Het was half acht geweest: ik was de laatste op kantoor. Ik pakte mijn tas en ging naar beneden. Het was nog behoorlijk warm buiten. De druppeltjes liepen

over mijn rug. Vanuit de gracht liep ik met een bocht om de grachtenpanden heen. Achter het kantoor van Excitement bevond zich de grote parkeerplaats. De slagboom stond open. Alleen overdag op kantooortijden ging de slagboom open en dicht voor de medewerkers en bezoekers van Excitement. Na zessen was de receptioniste vertrokken en stond de slagboom open. Er stond een bordje: Verboden te parkeren voor onbevoegden. Wegsleepregeling. Echter, de meeste terrasgangers kwamen lopend of op de fiets, want woonden in de buurt. De provincialen en toeristen waren op het Leidseplein of Rembrandtsplein te vinden. Alsof Amsterdam alleen uit die twee pleinen bestond. Ik keek om me heen, niemand te zien, behalve Ellenna. Ik hoorde de vogeltjes fluiten in de bomen naast de parkeerplaats die tot bloei waren gekomen. In de verte hoorde ik een hond blaffen. Op het terras van het nabij gelegen café hoorde ik mensen lachen. Ik kon ze niet zien, zij mij ook niet. Uit de auto van Ellenna klonk muziek. Timbaland. Op de hoek van de straat speelden kinderen. Vanuit het huizenblok dat aan de parkeerplaats was gelegen, konden de bewoners de parkeerplaats niet overzien. Ik keek nog een keer om me heen. Het was perfect. De situatie nodigde uit. Verleidde me als het ware tot actie. Mijn handen trilden een beetje, in afwachting van wat ze gingen doen. Het was een vorm van gezonde spanning. De adrenaline die door je bloed ruist vlak voordat je overgaat tot handelen. Vergelijk het maar met een atleet die in de startblokken staat voor de honderd meter. Of een marathonloper die wacht op het startschot. De sensatie van de broeierige warmte die zich mengde met de koelte van het staal bracht me in extase.